

15

Tři čuníci

Ani jeden na prodej.

Petunia

Roztomilé prasátko, které chodilo na procházky do růžové zahrady u Kapitolu.

Její „táta“ bydlel v bytě v horním patře pár ulic od sídla kalifornského zákonodárského sboru. „Táta“ Tim každé ráno Petunii okširoval a připnul jí vodítko pro psa. Každé ráno kromě dnů, kdy svůj melodický baryton rozezvučel na scéně sanfranciské opery.

Tim přitom vůbec nevypadal jako typický operní zpěvák. Neměl mohutný hrudník, neměl plnovous ani nebyl malý nebo alespoň středně vysoký. Kdepak, tyčil se do výšky nejmíň metr devadesát a byl hubený jako lunt. Vždy když jsem se s ním setkal, měl na sobě tričko a khaki kraťasy, takže byla dobře vidět jeho vystouplá žebra a nohy jako sirky.

Petunia naopak dorostla do výšky jen necelých šedesáti centimetrů, sahala Timovi sotva do poloviny holení. Když ji vodila jako pejška po chodnících v centru Sacramento, vypadali – Tim jak telegrafní sloup a maličká, přihrbená Petunia – opravdu zvláště. Tim dokonce míval igelitový sáček na sbírání Petuniiných hovínek.

S Petunií a Timem jsem se seznámil jednoho krásného jarního dne. Obloha byla modrá jako šmolka. Vmáčkl jsem auto na dlažbu hned vedle vchodu do domu, pod ceduli, kde stálo PARKOVÁNÍ POUZE PRO NÁJEMNÍKY. Doufal jsem, že Tim bude mít cedulku a že si ji dám za okno, aby mi auto neodtáhli.

V přízemí domu byl malý obchod. Vlevo od krámu byly dveře do chodby k bytům, ale k Timovi se vcházelo z parkoviště. Šlapal jsem po venkovních dřevěných schodech s ocelovými hranami až na malou podestu před jeho dveřmi. Vlekl jsem tašku a přitom přemítal, jestli Tim po schodišti své prasátko nahoru a dolů nosí. Odpověď jsem získal vzápětí.

Zdola se totiž ozval jakýsi hlas a volal mé jméno.

„Doktor MacVean, předpokládám.“ Byl to Tim v těsném závěsu s Petunií. Zamával na mě a řekl: „Nahoře musíte počkat, je zamčeno.“ Když došel ke schodišti, maličko hvízdal a Petunia okamžitě začala po schodech velmi lehce stoupat. *Jasně, takže tu holku nosit nemusí.*

Když jsem mu později chtěl udělat menší přednášku o tom, jak schody, zvláště scházení dolů, může škodit zádům, kolenům a kotníkům jeho prasátka, Tim mě ujistil, že o tom ví a dolů Petunii vždycky nosí. A také se zmínil, že se budou stěhovat do bytu, který je v přízemí. Pak dodal: „U toho nového bytu je dvorek, takže tam Petunia bude moct rýt, místo aby v bytě pořád odhrnovala koberce.“

Tim odemkl dřevěné dveře natřené pastelově fialovou barvou. Uvedl mě do bytu a Petunia mi přitom očichávala nohavice. Když zjišťovala, kolik jsem ten den viděl koček a psů, otřela mi o kalhoty nudli. Zjištění ji nejspíš potěšilo, ještě jednou začenicchala a pak zvedla rypáček a po špičkách odešla do místnosti se zataženými závěsy vedle obývacího pokoje.

Byt byl zařízený rafinovaně. Pestré koberce na tmavých parкетách z ořechového dřeva, přehozy na tmavém koženém gauči a křesle, na stěnách reprodukce Miróa a Picassa, lampa se stínidlem z mnohobarevného skla, která vrhala světlo na jídelní stůl ze světlé sukovité borovice. Ve vzduchu se vznášela citronová vůně, jako by byl stůl natřený citrusovým olejem. Ve dveřích do chodby a kuchyně vedle obýváku visely těžké závěsy. Ve stropě byly zapuštěné reflektory, namířené na obrazy. Na krémově zbarvené skříňce u jedné stěny stál hi-fi gramofon s reproduktory. Místnost byla dobře osvětlená okny v zadní části. Celek na mě velice zapůsobil. Bylo to pěkné, pohodlné bydlení, a také jsem to Timovi řekl.

„Ano, takhle to tu vypadá díky vkusu Johna, mého partnera. Jen ta hudba je moje.“ Pak mi ještě řekl, že zpívá první baryton v opeře v San Francisku a John je šéfkuchařem v jedné nedaleké restauraci. A že mají společný byt v sanfranciské čtvrti Castro. Když má Tim nějakou delší práci v opeře, bydlí tam, a pění o Petunii mezitím přebírá John.

Za závěsem ve dveřích do kuchyně zarachotilo nádobí. Položil jsem si tašku na židli u jídelního stolu a tázavě ukázal ke kuchyni. „John asi dělá něco k jídlu, ne?“

„Ne, to jen Petunia hrabe mezi miskou na vodu a krmení, hledá něco k pití a mlsání. Jsou ale prázdné, přece jste mi řekl, abych jí dnes ráno nic nedával. Jdu pro ni.“ A roztáhl závěsy v obloukovém vchodu do kuchyně.

Vytáhl jsem z tašky své nejmenší kleště na paznehty, prášek na zastavení krvácení, stříkačku s jehlou, lahvičky se sedativem a anti-sedativem a všechno jsem rozložil na podlaze, na dobře osvětleném místě u okna.

Petunia se vynořila z kuchyně a neochotně se nechala Timem postrkovat. Trošičku kvikla. Napadlo mě, že je to projev zklamání z prázdných misek. Kšíry už neměla. Zamířila k mé tašce a předníma nohama se vyhoupla na židli. Tašku očichala a štouchla do ní rypákem.

„Aha, Time, asi svým citlivým čumáčkem zjistila, že mám v tašce nějaké dobroty.“ Spustil jsem se na kolena a Petunii jsem objal. Přitom jsem zaznamenal sladkou vůni s trochou levandule. „Musím říct, že hezky voní. Levanduli mám rád.“

„Včera jsme ji koupali,“ řekl Tim a se smíchem dodal: „Jen kvůli vám!“

„Opravdu? Prasata se koupou spíš nerada.“

„Petunia se na to dokonce těší. Prostě ji odvedeme do sprchy a vymydlíme ji dětským šamponem. Přidáváme do něj pár kapek levandulového oleje.“

„Tak to je pro mě novinka.“

Stále vkleče jsem Petunii nadzvedl, abych získal představu o její váze. *Uf, uf, jsi dost těžká. Takových dvacet, dvaadvacet kilo.* Mini-prasátka jsou sice malá, ale také robustní a obvykle váží víc než srovnatelně vysoký pes. Zvedl jsem jí pysk a zjistil, že kly nemá delší než ostatní zuby. *Zkracovat je nemusím.* Ani jsem to nečekal, protože jí nebyly ani dva roky a kly jí porostou ještě celý rok. Navíc samicím není třeba zkracovat kly tak často jako samcům.

Trochu jsem se zaklonil, přitiskl si ji k hrudi a podrbl na bříše. Nezdálo se, že by jí to vadilo, nebránila se, dotek na bříše jí byl asi příjemný. Přitom jsem si prohlédl kopýtko. „No, Time, moc toho stříhat nemusím. Asi proto, že ji každý den vodíte po betonu.“ Pak jsem vzal do ruky přední nohu. Okamžitě zakvičela a snažila se

vycuknout. Pustil jsem ji. Pár kroků odběhla a otočila ke mně hlavu. Mračila se, víčka a čelo měla zvrásněné.

„Nemá ráda, když se jí sahá na nohy. Můžu s ní dělat skoro všechno, ale nohou se nesmím ani dotknout.“

S povzdechem jsem odpověděl: „Chápu. To u prasat bývá časté, pokud si na to nezvykala už od raného věku. Dám jí injekci s lehkou sedací, abychom mohli ostříhat kopýtka.“

„To nebude nutné, pane doktore, Určitě se nebude bránit.“

„A jak je to možné?“

Natáhl se ke gramofonu, zvedl přenosku a opatrně ji položil na vinylovou desku. Pokoj zaplavila melodická symfonická hudba.

Mrkl na mě a zhluboka se nadechl. Timův úzký hrudník se roztáhl jako měch harmoniky. A vzápětí se z jeho úst začaly nést ušlechtilé, syté tóny svěží árie z Verdiho pera. Jeho hlas zcela zaplnil prostor. Žasl jsem, jak dokáže hlas modulovat, od dráždivé měkkosti po mohutnou explozi, která se vzápětí zklidnila do klidného, kořejšívého výrazu, jenž se nese nad jezerem s hladinou jako zrcadlo.

A pak jsem uslyšel žuchnutí. Petunia se svalila na bok, skoro na záda, a nohy natáhla před sebe. Víčka se jí zachvěla a zavřela oči. Byla naprosto mimo.

Dostala se do hypnotického stavu. *Timův zpěv! Okamžitě usnula, jako když miminko naslouchá ukolébavce na dobrou noc.*

Žádný problém. Ostříhat kopýtko bylo snadné. Na jednom jsem se dostal skoro k živému masu a ani se nehnula. A stejně snadno jsem ji i prohlédl a naočkoval.

Po dokončení práce jsem vstal. „Hotovo. Pedikúru jsem praseti ještě nikdy nedělal tak snadno.“

Tim uzavřel árii dlouhým basovým tónem. Ani ne minutu poté se Petunia zavrtěla. Řasy se jí zachvěly. Převalila se a vstala.

Několikrát se oklepala jako pes, když vyleze z vody. A když se definitivně probrala, znovu mi začala hbitě očichávat tašku, jako by se nechumelilo.

Ale co, nic tím nezkažím. Otevřel jsem zip a dal jí jeden vitamínový pamlsek pro psy. Rozdrtila jej v zubech, několikrát rozvázně polkla a ukázala rypáčkem na tašku. Možná chtěla jako Dickensův Oliver Twist říct: „Ještě, pane.“

S Timem jsme se oba zasmáli. Řekl mi, že až přijdu příště, připraví její oblíbené mlsání, cereálie Cheerios.

Když jsem sešel ze schodů a podíval se na auto, došlo mi, že jsem Tima nepožádal o cedulku na parkování. Potěšilo mě, že vůz nikdo neodtáhl. Mrkl jsem na přední sklo. Za stěračem nic nebylo. *No, zase mi to prošlo. Stejně bych rád věděl, kdo to tady vůbec hlídá.* Byl jsem veselý a těšil jsem se na další návštěvy, až zase uslyším operu a chrochtající prasátko.

Caesar

Na trávníku u domu Richarda Landa vládlo pěkné vietnamské prasátko.

Přijel jsem na prohlídku a očkování miláčka rodiny Landových, který měl v jejich péči velmi příjemný život. A Landovi to také ochotně přiznávali. Byli jeho poddanými.

„Dobrý den. Jsem Dick a tohle je moje paní Betty. Tak se pojděte podívat na toho našeho kluka.“ Provedli mě obývacím pokojem, jídelnou a kuchyní do zimní zahrady. Tady měl svůj pokoj Caesar.

Podél celé stěny se táhla okna, byla ale příliš vysoko, takže Caesar viděl jen okraj střechy, oblohu a vrcholky několika stromů. Stěna směřovala k jihu, a do místnosti tak proudila spousta denního světla, obzvláště v zimě. V jednom rohu stál velký elektrický

ventilátor. V létě tam určitě foukal chladivý vánek, kromě stojacího ventilátoru byl větrák ještě na stropě. Vlevo stály dvě plastové nádoby plné psích hraček, jak gumových kvikacích, tak plyšáků. U stěny vpravo byl obrovský psí pelech s hromadou zmuchlaných dek. Visely přes okraj na podlahu s linem.

Řekl jsem: „Vypadá to, že Caesar má na spaní pohodlíčko, těch dek a měkoučká matrace...“ Přitom jsem užasle zvedl obočí: „Kde jste vlastně sehnali tak obrovský pelech?“

Betty s hrdým úsměvem odpověděla: „Když jsme Caesara před dvanácti lety dostali, měli jsme pro něj jenom takový pelíšek. Ale on hodně narostl a potřeboval něco většího. Tak jsem koupila dva největší psí pelech, co byly k mání, a sešila jsem je koženými řemínky. Ale i z toho vyrostl. Takže teď spí ve čtyřech.“

A proč jednoduše nekoupili velkou matraci? „Ale uprostřed nejsou žádné hrboly. Jak jste to...“

„Rozřízla jsem okraje, které by šly k sobě, vytahala jsem trochu vycpávky a zase jsem to sešila.“

„Caesar spí jako mimino.“

Poněkud přerostlé mimino. „Aha, jste šikovná. A kde to mimino máte?“

„Bude nejspíš vzadu,“ ukázal Dick na dveře v levé stěně. Spodní polovina visela na pantech, jako obrovská, dvakrát tak široká dvířka pro psa. Na spodním okraji dvířek bylo tlusté těsnění.

Dick mě vzal na zadní dvorek. Trávy tam nebylo moc a byla nestejně vysoká. Nepochybně to způsobila Caesarova kopýtká a ry-pák, kterým ryl v zemi při hledání žízla a kořínků. Ale Caesar nikde.

Když jsme se vraceli dovnitř, Dick řekl: „Tak to se nejspíš dívá na televizi.“

Na televizi?